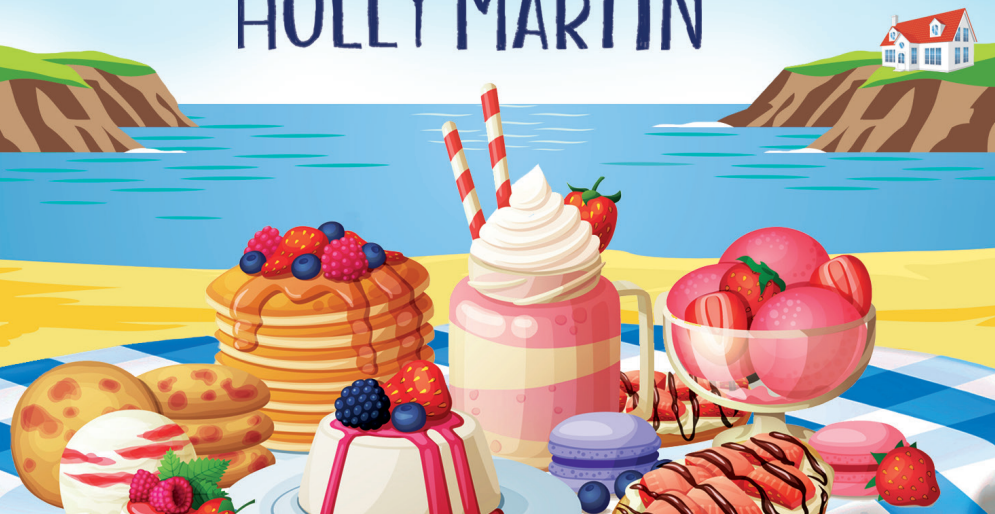

De zussen van Jewel Island 3

De Zoete
Verleiding
Van
Emerald
Cove

HOLLY MARTIN

Holly Martin bij Zomer & Keuning

Happiness-serie:

Het dorpje Happiness

Het geschenk van Happiness

De zussen van Jewel Island-serie:

Het familiehotel van Sapphire Bay

Een gouden gloed over Ruby Falls

De zoete verleiding van Emerald Cove

Holly Martin

De zoete verleiding van Emerald Cove

De zussen van Jewel Island-serie – deel 3

Vertaling Nikki Greveling

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020541083
ISBN e-book 9789020541090
ISBN audiobook 9789020541106
NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Ice Creams at Emerald Cove*,
© Holly Martin 2021. Published by special arrangement with Lorella
Belli Literary Agency Limited and 2 Seas Literary Agency.

Vertaling Nikki Greveling
Omslagillustratie en belettering Emma Rogers
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.hollymartin-author.com

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

‘Een puddingparade?’ vroeg Jesse.

Hij klonk vermoeid. Skye stelde zich voor hoe haar ex-man er nu bij lag; waarschijnlijk in bed, met alleen maar een deken om zich te bedekken terwijl zijn krullerige haren alle kanten op stonden en zijn baard nodig getrimd moest worden. Ze wierp een blik op haar horloge. Het was iets na zevenen in de ochtend in Canada. Was dat te vroeg? Voor iemand die zo hard werkte als Jesse, waarschijnlijk wel. Ze sprak hem normaal gesproken pas aan het eind van de middag, begin van de avond, maar ze was al de hele ochtend met dit project aan het werk en ze kon niet wachten om hem erover te vertellen.

‘Lig je nog in bed?’ vroeg Skye terwijl ze gelukkig terugdacht aan hun laatste keer samen in bed.

‘Ja,’ zei Jesse en ze kon zijn lach bijna horen. Dacht hij hetzelfde?

‘Het spijt me, ik had nog even moeten wachten met je te bellen.’

‘Je hebt daar nog nooit eerder sorry voor gezegd.’

Ze glimlachte.

‘Vertel me meer over de puddingparade,’ zei Jesse. ‘Ik neem aan dat het jouw Engelse versie is van een pudding, verschillende soorten toetjes dus, en niet onze Canadese versie, wat meer custard dan cake is.’

‘Ja, dat klopt. Een puddingparade met verschillende soorten custard zou nogal saai zijn.’

‘Ik weet het niet hoor. Je hebt aardbeienpudding, chocoladepudding, butterscotch, vanille-’

‘Jesse Hamilton, ik hoef niet meer puddingsmaken te horen. “Toetjesparade” klinkt gewoon niet hetzelfde. Onze Amerikaanse en Canadese gasten moeten het er maar mee doen. Maar goed, ik wilde iets doen om Cones at the Cove te promoten, een soort evenement of festival om onze prachtige toetjes en ijsjes tentoon te stellen, maar ik wist niet zeker hoe ik dat kon doen. En toen zei Kendra...’

‘Je peetmoeder.’

‘Ja, de vrouw met de bakkerij. Ze zei dat Jewel Island vroeger elk jaar een puddingparade had in de lente en dat het altijd een groot evenement was. Ze weet er zelf niet veel meer van, maar haar moeder heeft haar er veel over verteld. Ik heb dus wat onderzoek gedaan en het is bizar. Het begon allemaal met een rabarbertaart –’

‘Bah, rabarber is niet te eten.’

‘Echt wel. Vroeger was rabarberkruimeltaart met zelfgemaakte custard een van mijn favoriete toetjes. Het eiland staat dus vol rabarberplanten en vroeger plukten we de stelen altijd in de tuin van het hotel. Maar goed, elk jaar maakte de vorige eigenaar Walter altijd een grote rabarbertaart en als ik zeg groot, dan bedoel ik ook gróót. Zes mannen moesten dat ding altijd tillen. Die taart werd dan het eiland rondgedragen op een gouden dienblad terwijl iemand op een doedelzak speelde. De burgemeester –’

‘Seamus?’

‘Nou, die is nu de burgemeester, maar ik geloof dat dit iets voor zijn tijd was. Er was een dorpsomroeper die achtervolgd werd door kinderen verkleed als rabarber. Ook was er een koning en koningin van de rabarbertaart, kinderen van de lokale school die zich dan verkleedden en vooraan in de parade liepen met zelfs een escorte van de marine. Er was muziek en andere festiviteiten, maar al snel was het niet alleen maar een rabarbertaartparade, maar kwamen er ook andere toetjes bij kijken. De taart was nog steeds de hoofd-attractie, maar andere bakkers en taartmakers in het dorp, zelfs

gewoon mensen die hielden van bakken, volgden dan de taart rond het eiland terwijl ze hun eigen creaties lieten zien.’

‘Dit klinkt allemaal erg onhygiënisch,’ zei Jesse.

Skye lachte. ‘O, houd op. Al snel werd het de puddingparade genoemd en er kwamen altijd veel toeristen op af. Maar toen Walter stierf en het café sloot, was er niemand meer om de rabarbertaart te maken. En zonder de taart was er geen parade meer. Andere mensen hebben geprobeerd om de taart na te maken, maar die smaakten nooit zo goed en na een paar jaar hebben ze het opgegeven om de parade namens Walter te houden. Het was gewoon niet meer hetzelfde zonder hem. Er is al zestig jaar geen parade meer geweest en het leek mij wel wat om die traditie terug te brengen. We kunnen hier iets fantastisch mee doen. We kunnen al onze gekke toetjes tentoonstellen en de mensen aanmoedigen om zelf ook te gaan bakken. Bovendien promoten we op deze manier Cones at the Cove.’

‘Wij?’ vroeg Jesse.

‘Ah, Jesse. Als ik ’s werelds grootste rabarbertaart moet maken, dan heb ik wel ’s werelds beste taartmaker nodig.’

‘Oké,’ zei Jesse en ze wist dat hij glimlachte. ‘Wanneer wilde je dit gaan doen?’

‘Het is altijd op dezelfde dag, de derde zaterdag van april.’

Jesse was een tijdje stil. ‘Dat is al over twee weken.’

‘Ja, dat klopt.’

‘Wil je twee weken van tevoren een groot evenement organiseren?’

‘Dat hebben we al eens eerder gedaan.’

Hij kreunde. ‘Oké, prima, maar ik neem wel Bea mee. Is dat goed?’

‘O, Jesse, je weet hoeveel ik van haar hou. Natuurlijk mag ze komen. Ze kan me dan helpen.’

‘Oké. We zijn er morgen.’

Ze zeiden gedag en hingen toen op.

Skye staaarde naar haar notities voor de parade. Jesse zou komen en ze kon de lach die op haar gezicht verscheen bij die gedachte niet tegenhouden. Ze miste hem zoveel en ze zou liegen als ze zei dat ze puddingparade alleen wilde organiseren om het Sapphire Bay Hotel en het café te promoten; ze deed dit ook omdat ze Jesse wilde zien.

Ze kende hem al vijf jaar en in die vijf jaar waren ze een heleboel dingen geweest. Buren, beste vrienden, beste vrienden die met elkaar naar bed gingen, man en vrouw en weer beste vrienden die met elkaar naar bed gingen. Dat laatste waren ze nu. En daar was ze tevreden mee.

Ze schudde haar hoofd. Ze was eenzaam en ze loog nog steeds tegen zichzelf. Ze wilde weer man en vrouw zijn, want de waarheid was dat ze nog steeds van hem hield en die gevoelens zouden nooit weggaan.

Haar glimlach verdween toen ze zich bedacht dat ze zichzelf had beloofd om de eerstvolgende keer dat ze Jesse zag, hem over haar gevoelens te vertellen. En nu zou dat al morgen zijn.

Hoewel haar plan misschien niet helemaal zou lukken met de dochter van Jesse erbij. God, Skye hield zoveel van dat kleine meisje. Bea was erg slim en wijs voor haar leeftijd. Ze was een grappige en excentrieke kleine meid. Alleen was ze niet zo klein meer, aangezien ze net twaalf was geworden.

Toen Skye met Jesse trouwde, zodat ze in Canada kon blijven totdat haar werkvisum rond was, hadden ze afgesproken om voor een jaar getrouwd te blijven. Dat was het beste jaar van haar leven geweest. Ze was verliefd geworden op Jesse, haar beste vriend. Het duurde niet lang voordat ze met elkaar het bed in doken. En ook al had ze het idee van kinderen al helemaal opgegeven nadat ze drie miskramen had gehad, kwam haar droom om moeder te worden toch een beetje uit toen ze die voor Bea werd in dat jaar. Ze vond

het geweldig om elke dag met Bea door te brengen, met haar te spelen en te praten en om haar te zien opgroeien.

Maar Jesse had het duidelijk gemaakt dat het maar voor een jaar zou zijn. Nadat zijn ex-vrouw Ginny hem en Bea had verlaten, was hij vastbesloten om niemand haar te laten vervangen. Dus ook al hadden ze het bed gedeeld, Skye had altijd het gevoel gehad dat Jesse haar op een afstandje hield. Toen het jaar voorbij was, regelde Jesse de scheiding en moedigde hij Skye aan om zelf woonruimte te zoeken. Haar droom om getrouwd te zijn met haar beste vriend en de moeder te zijn van een prachtige, kleine meid kwam ten einde. Ze bleven met elkaar naar bed gaan, maar wel alleen als Bea er niet was. Jesse wilde haar niet in de war brengen.

Toen Skyes vader ziek was geworden en ze terug naar Jewel Island was gegaan om haar zussen Aria en Clover te helpen met het hotel, had ze de keuze gemaakt om te blijven en het oude strandcafé in de tuin van het hotel om te toveren tot een toetjescafé. Jesse kwam om de zoveel tijd langs of zij ging naar hem. Soms verbleef Bea bij zijn zus als hij op bezoek kwam en soms nam hij haar met zich mee. En ook al was Skye blij om Bea weer te zien, haar komst zou het hun wel lastig maken om te zoenen, handen vast te houden of met elkaar naar bed te gaan, want dat zou alleen kunnen als Bea sliep of er niet was.

Toch was het belangrijkste dat ze allebei kwamen. Ze bedacht zich later wel hoe ze hun bezoek precies zou aanpakken.

Ze moest nu alleen nog Aria en haar man Noah overtuigen dat de puddingparade een goed idee was.

Skye trof Aria aan in haar kantoor. Als hotelmanager had haar oudste zus altijd veel te doen, maar sinds haar man Noah partner in het Sapphire Bay Hotel was geworden en veel werk op zich kon nemen, werd het werk voor haar een stuk gemakkelijker gemaakt.

Aria zag er in tegenstelling tot Skye altijd zo professioneel uit.

Vandaag droeg ze een donkerrode jurk die tot haar knieën viel met bijpassende hakken. Haar donkere haren zaten in een knotje boven op haar hoofd. Skye droeg een korte broek, slippers en haar Cones at the Cove-T-shirt.

Aria keek op en glimlachte toen ze Skye zag.

‘Hé, hoe gaat het? Je kijkt blij. Heb je net met Jesse gepraat?’

Skye lachte. ‘Ben ik zo voorspelbaar?’

‘Je straalt altijd als jullie net gepraat hebben,’ zei Aria.

‘Hij komt morgen hierheen.’

‘O, wat leuk.’

‘En hij neemt Bea mee.’

‘O, ik kan niet wachten om haar weer te zien.’

Skye ging zitten. ‘Ik heb een idee dat ik met je wilde bespreken.’

‘Vertel,’ zei Aria.

Skye begon haar zus te vertellen over de puddingparade en hoe ze die traditie terug naar het eiland wilde brengen.

‘Dat klinkt fantastisch en absurd, maar de eilandbewoners en gasten vinden zoiets vast geweldig. Ik kijk wel even in de agenda wanneer we het kunnen inplannen. Het lichtfestival start in mei.’

‘Eh, het is de bedoeling dat de parade op de derde zaterdag in april wordt gehouden.’

Aria’s gezicht betrok. ‘Dat is al over twee weken.’

‘Ja, dat weet ik.’

‘Kunnen we het niet verschuiven naar later in het jaar? In juli bijvoorbeeld? Dan hebben we niet zoveel dingen gepland staan.’

‘We hebben nu ook niet zoveel dingen gepland staan en ja, het hotel doet het goed, maar we hebben al geen grote evenementen meer gehad sinds kerst.’

‘We kunnen zo’n groot evenement niet in twee weken plannen. Als we dit goed willen doen, dan moeten alle eilandbewoners het ermee eens zijn en dan moet er veel geregeld worden.’

‘Het is maar één dag, waarop er voornamelijk wat toetjes het

eiland rondgedragen worden. De eilandbewoners hoeven niet mee te doen, ze kunnen gewoon komen kijken terwijl wij wat toetjes laten zien. Het hoeft niet zo'n groot evenement te worden.'

Aria leek nog steeds niet overtuigd. 'Laten we kijken wat Angel ervan vindt.'

Skye voelde een vlaag van opluchting. Als Angel, hun marketingmanager, de knoop moest doorhakken, dan zou het evenement er zeker komen.

Aria pakte de telefoon op en belde naar het kantoor van Clover en Angel.

'Hé, Angel, kun je even hierheen komen?'

Aria legde de telefoon weer neer en een paar tellen later verscheen Angel met een korte broek en een van zijn stomme T-shirts. Hij was iemand die het leven niet serieus nam en altijd in was voor kattenkwaad. Skye mocht hem graag en hij maakte haar tweelingzus Clover erg gelukkig.

'Wat is er aan de hand, baas?' vroeg Angel aan Aria.

Aria gebaarde naar Skye om hem over de parade te vertellen en dat deed ze.

Angel haalde zijn schouders op. 'Als je het mij vraagt, kunnen we zo'n groot evenement wel in twee weken plannen. Het is misschien een beetje laat om nieuwe reserveringen van gasten ervoor te krijgen, maar ik kan wel wat advertenties plaatsen. Ik weet zeker dat we wel wat dagjesmensen krijgen, maar er zullen altijd wat mensen last minute willen blijven, vooral als je iets van een kortingsactie kunt aanbieden. En als het evenement een succes is, kunnen we een filmpje ervan maken en dat op de website plaatsen voor volgend jaar. Ik zorg er dan ook voor dat het op andere lokale websites komt te staan. Hoe meer redenen we buitenstaanders geven om naar het eiland te komen, hoe beter, zelfs al is het voor een evenement dat maar een dag duurt.'

Aria knikte. 'Oké, als Angel denkt dat we het aankunnen, dan

vind ik het goed. Ik wil alleen nog weten wat Noah ervan vindt.’

‘Wat ik waarvan vind?’ vroeg Noah terwijl hij het kantoor in liep met Orla, hun geadopteerde vierjarige dochter. Orla rende meteen naar Aria en klom bij haar op schoot om haar moeder een tekening te laten die ze die dag op school had gemaakt. Aria luisterde aandachtig terwijl Orla uitlegde wat ze had getekend.

Skye glimlachte om hoeveel het kleine meisje was veranderd sinds ze bij Noah en Aria in het hotel was komen wonen. Een paar maanden geleden toen ze nog maar net aangekomen was op Jewel Island, was ze bijna voor alles bang geweest, maar ze was in korte tijd veel zelfverzekerder geworden. Skye bedacht zich dat haar transformatie veel te maken had met het feit dat ze nu twee liefdevolle ouders had die erg veel van haar hielden. Iedereen op het eiland had Orla zelfs zo erg verwelkomd dat ze zich al snel thuis had gevoeld.

Skye vertelde Noah over de puddingparade en dat ze die over twee weken wilde organiseren. Noah fronste om dat laatste.

‘Ik weet niet of twee weken lang genoeg is...’ begon hij, maar hij brak zijn zin af toen hij naar Orla keek.

Skye draaide zich om en zag dat het kleine meisje met grote ogen naar ze keek, net alsof het eerste kerstdag was. ‘Komt er een parade alleen voor toetjes? Is er dan cake en ijs en taart?’

‘Ja, al die dingen als papa ja zegt,’ zei Skye, wetende dat Noah nooit nee zou zeggen tegen zijn dochter.

‘Alsjeblieft, papa?’ vroeg Orla, die op en neer bewoog op Aria’s schoot.

Noah glimlachte en rolde zijn ogen naar Skye. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Joepie!’ riep Orla en Skye leunde naar haar toe om haar een high five te geven.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Clover, die het kantoor kwam binnengelopen in haar danskleding. Waarschijnlijk had ze net een van haar danslessen afgerond. Haar blonde krullen zaten in

een nette vlecht, iets wat Skye nooit was gelukt bij haar eigen haar.

Orla sprong van Aria's schoot af en rende naar Clover toe. 'Er komt een grote toetjesdag waarop we de hele dag taart en ijs mogen eten.'

Clover tilde Orla op en hield haar tegen haar heup aan. Als Skye op dat moment niet naar Angel had gekeken, dan zou ze de frons op zijn gezicht gemist hebben toen Clover Orla optilde. Die frons was echter een tel later weg. Wat had dat te betekenen?

'Dat klinkt leuk,' zei Clover. 'Angel kan geweldige brownies maken, misschien kan hij je wel het recept leren voor toetjesdag.'

Orla richtte zich tot Angel. 'Wil je dat doen?'

Skye keek toe terwijl Angel Orla nonchalant overnam van Clover. 'Tuurlijk.'

Skye keek naar Clover en Angel; er was iets gaande tussen die twee.

'Je moet dit wel allemaal organiseren,' zei Aria tegen Skye terwijl ze weer de rol van hotelmanager aannam. 'Je moet het idee bespreken met Seamus en de eilandbewoners.'

'Dat doe ik, dat beloof ik. Het komt allemaal goed, geloof me maar. Jesse en ik regelen alles.'

Skye haastte zich het kantoor uit voordat ze van gedachten konden veranderen. Het leek erop dat ze een parade moest gaan plannen.

Hoofdstuk 2

Skye wierp een blik op haar horloge. Ze had nog een uur de tijd voordat Cones at the Cove weer open zou gaan voor de avond. Ze besloot om vlug naar het dorp te gaan om het met Seamus, de burgemeester, te hebben over haar idee.

Ze liep het hotel uit en staarde even naar Sapphire Bay, de uitgestrekte gouden strook zand, de turquoise zee, de duinen. Een kleine kaap aan het eind van Sapphire Bay was te zien, waar een natuurlijke boog leidde naar Emerald Cove. Ze kon haar kleine café net onderscheiden boven op de klif; het leek op een gelukkige plek in de zon. Ze kon zelfs het dak van haar huis zien vanaf hier. Het café en haar huis gaven allebei een spectaculair uitzicht op Emerald Cove. Als ze tijd over had, wat niet vaak gebeurde, dan zat ze graag op de veranda van haar huis en dan staarde ze naar de golven. De tuin van het hotel liep door tot haar café bij Emerald Cove, ook al strekte het daadwerkelijke terrein van het hotel veel verder; helemaal tot het huis van haar tweelingzus Clover bij Ruby Falls en in de andere richting liep er een pad van de tuin naar Pearl Beach. Skye hield van deze plek. Ze was geboren en opgegroeid op het eiland, maar ze had haar thuis pas oprecht gewaardeerd toen ze jaren later was teruggekomen. Nu kon ze zich geen ander thuis voorstellen.

Ze keek op naar het hotel. Ze kon niet geloven hoeveel geschiedenis er in deze plek zat en hoe anders het gebouw eruitzag toen het net was geopend aan het einde van het victoriaanse tijdperk. Ze hield van geschiedenis, niet zozeer de oorlogen en strijden,

maar eerder de mensen, het normale leven en hoe anders dat nu was. Zouden er hier oude feesten gegeven zijn? Wat voor mensen waren de originele eigenaren? Het hotel had al veel meegemaakt en ook al kon ze de historische feiten van het hotel gemakkelijk achterhalen, ze was veel meer geïnteresseerd in de geheimen en de geruchten die zich hier vroeger schuilhielden.

Ze vond het fantastisch om over de puddingparade en Walter en zijn beroemde rabarbertaart te horen. Ze had zelfs wat oude foto's van Cones at the Cove gevonden, dat toen The Emerald Cove Café heette. Het zag er destijds heel anders uit, toen er nog ontbijt, lunch en diner geserveerd werd en het een van de beste eettenten van het eiland was. Nu kon je er alleen maar toetjes krijgen: pannenkoeken, wafels, cheesecake, ijsjes, hoe gekker, hoe beter. Het beste aan haar kleine toetjescafé was nog wel de muur met ijsmachines met verschillende soorten smaken, waar de gasten werden aangemoedigd om hun eigen toetje te bouwen met de verschillende ijskeuzes en toppings. Dat was erg populair om te doen.

Ze vroeg zich af wat Walter ervan zou vinden.

‘Het hotel ziet er nu goed uit, nietwaar?’

Skye draaide zich om en zag Sylvia O'Hare, een van hun vaste gasten. Ze was een kleine, oude en excentrieke dame van ergens in de tachtig, die altijd het eiland rondliep in prachtige mantels en overdreven hoeden. Vandaag had ze haar mantel uitgekozen met het weer in gedachten; hij was gemaakt van satijn en was turquoise met gouden libellen en sterren. Ze had altijd haar enorme Pyrenese berghond bij zich, genaamd Snowflake, die momenteel met zijn staart wiebelde.

‘Het ziet er inderdaad goed uit. Noah is absoluut het beste wat deze plek is overkomen,’ zei Skye. Een jaar voordat Noah hier als een soort redder in nood kwam, was het hotel in slechte staat geweest. Noah had het hotel gerenoveerd en in oude glorie hersteld waarbij hij tegelijkertijd haar zus Aria gestrikt had. ‘Ik dacht net aan

de geschiedenis van het hotel, wat het allemaal heeft meegemaakt en hoe erg het de afgelopen jaren veranderd is.’

Sylvia knikte. ‘Er zijn vast veel stelletjes hier geweest.’

Skye lachte om het feit dat Sylvia daaraan dacht. Ze was een erg succesvolle auteur van extreem sexy verhalen, dus waarschijnlijk dacht ze wel veel na over dat soort dingen. Sylvia bracht veel van haar tijd door in haar kamer, waar ze alle sexy scènes opschreef, maar ook in de lobby, om naar alle mensen te staren, hoe ze met elkaar omgingen, de blikken, de aanrakingen en hun lichaamstaal. Skye was een keertje bij haar gaan zitten en Sylvia had haar op dingen gewezen die Skye nooit zouden zijn opgevallen. Sylvia kon van mijlenver al een stelletje spotten dat vreemdging.

‘Gisteren was er een koppel dat erg vermakelijk was om naar te kijken. Ze checkten allebei apart in, maar het was duidelijk dat ze elkaar kenden en in het hotel hadden afgesproken. Ze deden alsof ze elkaar niet kenden, maar waren continu naar elkaar aan het kijken en met elkaar aan het praten en flirten. Vervolgens zijn ze de hele nacht tekeergegaan als konijntjes. Het bleek dat ze getrouwd waren en een weekendje weg hadden geboekt om weer wat leven in hun huwelijk te blazen. Ah, er is niks mis met een beetje rollenspel. Ik heb daar ooit een verhaal over geschreven.’

‘Dat geloof ik graag.’

‘Een hotel is een perfecte bron aan informatie voor een schrijfster van romantische verhalen. Je vindt er koppels die daten en koppels die graag zouden willen daten, maar de seks tussen het personeel is met name interessant.’

Skye lachte. ‘Ik weet niet of dat hier ook het geval is.’

‘Natuurlijk wel. Aria en Noah, Clover en Angel, jij en Jesse.’

‘O, nou, Jesse werkt hier technisch gezien niet.’

‘Maar hij werkt hier wel.’

‘En we zijn niet echt samen,’ voegde Skye eraan toe.

Sylvia wierp haar een blik toe. ‘Jullie duiken wel regelmatig samen het bed in.’

Skye lachte verontwaardigd. ‘Hoe weet je dat?’

‘Iedereen weet dat, maar zo is het altijd al geweest in hotels. De oude manager van deze plek ging waarschijnlijk met de helft van de vrouwelijke personeelsleden naar bed. Misschien met ook een paar van de mannelijke als ik de geruchten moet geloven.’

‘Kende je de oude manager? Wacht, je gaat me toch niet vertellen dat je het over mijn vader hebt?’

‘O, nee, dit was nog ver voor zijn tijd, waarschijnlijk zeventig jaar geleden.’

‘Wat? Ik wist niet dat je hier al kwam toen je klein was,’ zei Skye verbaasd.

Sylvia begon door de tuin te lopen met Skye naast haar. ‘Ik woonde vroeger op het eiland.’

‘O, mijn god. Sylvia, waarom wist ik dat niet?’

Ze voelde zich schuldig dat ze niet eerder de tijd had genomen om Sylvia beter te leren kennen. Ze had wel met haar gepraat zo nu en dan, maar blijkbaar niet genoeg als ze deze details van haar leven niet wist. Skye bracht zoveel tijd door in Cones at the Cove dat ze niet veel van de hotelgasten zag. En ook al was Sylvia wel een paar keer langs geweest sinds de opening van vorige zomer, Skye had nooit lang met haar kunnen praten, aangezien het altijd zo druk was.

Sylvia was een tijdje stil, misschien dacht ze erover na hoeveel ze over haar leven zou delen met Skye. Misschien had ze geen geweldige jeugd hier gehad. Skye focuste zich op de tuin; ze wilde Sylvia niet dwingen iets te zeggen waarbij ze zich niet op haar gemak voelde. De tuin zag er rond deze tijd van het jaar prachtig uit, vol met narcissen en tulpen en de bloesembomen hadden prachtige roze en witte bloemen.

Sylvia schraapte haar keel. ‘Nou, we zijn onder niet al te beste omstandigheden vertrokken toen ik tien of elf jaar oud was en we zijn nooit meer teruggekomen. Ik ben hier niet geboren, we zijn

hiernaartoe verhuisd toen ik een jaar of acht was en mijn moeder heeft hier nogal wat teweeggebracht, dat kan ik je wel vertellen. Niet iedereen kon dat waarderen.’

Skye glimlachte. ‘Je moeder klinkt geweldig.’

‘Ze was erg aanwezig en liet zich niet gek maken,’ zei Sylvia, maar het leek erop dat ze niet ging vertellen waarom haar moeder was weggegaan en Skye wist niet of ze daar wel op moest aandringen.

‘Wacht, als jij hier zeventig jaar geleden was, herinner je je de puddingparade dan nog?’

Sylvia straalde. ‘O, ja, dat was altijd prachtig. Er was een koningin die in een wagen met de taart werd voortgetrokken door een paard. Ze zag er zo glamoureuze uit. Dan waren er nog al die mariniers die vooraan in de parade liepen, gekleed in nette, witte uniforms. Dat was voor het eerst dat ik iemand op een doedelzak hoorde spelen. Iedereen op het eiland was bij de parade betrokken. Zoveel mensen brachten ook een toetje of taart met zich mee en volgden de rabarbertaart het eiland rond. En Walters taart, nou, ik heb nog nooit zoiets geweldigs geproefd.’

Skye glimlachte om het beeld dat Sylvia schetste. Ze vond het geweldig dat alle eilandbewoners erbij betrokken waren. In de afgelopen maanden hing er een fijne sfeer op het eiland door de andere evenementen die het hotel had georganiseerd. Het herfst- en Halloweenfestival van afgelopen herfst was een groot succes geweest en alle eilandbewoners hadden toen hun steentje bijgedragen. Ze wilde dezelfde sfeer creëren over twee weken met Cones at the Cove in het middelpunt van de aandacht. Haar kleine ijscafé werd vaak achterwege gelaten bij dat soort evenementen en ook al merkte Skye wel een toename in het aantal klanten dat er door de deur kwam, het voelde toch alsof het café niet veel had bijgedragen aan de activiteiten op het eiland, behalve dan wat Halloweenversieringen ophangen. Ze wilde meer doen.

‘We hoopten dit jaar de puddingparade weer te organiseren over een paar weken.’

‘O, echt waar? Wat leuk.’

‘Er zal een grote rabarbertaart zijn en hopelijk wat andere toetjes en taarten als de eilandbewoners mee willen doen. Ik wil zoveel mogelijk trouw blijven aan de traditie, alles wat je je dus nog kunt herinneren, zou goed van pas komen.’

‘Ik zal er eens goed over nadenken voor je. Zoals ik al zei, was ik hier maar twee jaar, maar ik heb er fijne herinneringen aan overgehouden. En ga je de taart net zoals Walter maken?’

‘Ik weet het niet zeker. Jesse komt hierheen en hij zal de taart voor zijn rekening nemen.’

‘O, wat leuk dat hij komt.’ Sylvia grijnsde en toen begonnen haar ogen te stralen. ‘Neemt hij Bea mee?’

‘Ja.’

‘O, mooi.’

Skye keek haar verbaasd aan.

‘O, de laatste keer dat ze hier was, won ze van me met een potje schaken. Ze heeft beloofd dat we het nog een keer zouden spelen,’ zei Sylvia.

Ze hadden de top van Emerald Cove bereikt, een kleine inham met aan weerszijden rotsachtige kliffen. Skyes kleine huis stond achter in de inham en bovenaan, in het midden, stond het café Cones at the Cove, met een spectaculair uitzicht op zee. Toen ze twee jaar geleden terug was verhuisd naar het eiland, was het café niets meer dan een schuur geweest. Dankzij Noahs investering in het hotel, had Skye haar droom kunnen waarmaken door een toetjescafé te openen op het terrein van haar familiehotel. Het café was compleet gerenoveerd en kleurrijk ingericht. De buitenkant was gemaakt van hout en felblauw geverfd. Elke keer als Skye ernaar keek, verscheen er al een glimlach op haar gezicht. Ze was nog nooit zo gelukkig geweest dan in de keuken van het café, waar

ze toetjes maakte of nieuwe ijssmaken verzon.

‘Ik hoop dat het goed komt tussen jou en Jesse,’ zei Sylvia ineens uit het niets. ‘Die jonge Bea heeft een fantastisch iemand in haar leven nodig, vooral na wat die verschrikkelijke vrouw heeft gedaan. Ik snap het als je wilt scheiden, maar om je eigen kind achter te laten...’

Skye fronste. Ze wist dat Bea wat tijd had doorgebracht met Sylvia de laatste paar keren dat ze hier was. Ze hadden geschaakt en Bea was met Snowflake gaan wandelen, maar ze had zich niet gerealiseerd dat Bea haar zoveel had verteld.

‘Je hebt Ginny ontmoet, toch? Voordat ze wegging?’ vroeg Sylvia.

‘Ja,’ zei Skye voorzichtig.

‘Wat voor iemand was ze?’ vroeg Sylvia.

Skye dacht na over wat ze ging zeggen. Ze zou nooit kwaadspreken over Ginny tegen Bea, wat ze ook van de vrouw vond, en als Bea persoonlijke dingen met Sylvia deelde, dan wilde ze niet dat wat ze zei doorverteld zou worden.

‘Het brak Bea’s hart toen ze wegging, dat van Jesse ook. En ook al zou ik die pijn niemand toewensen, ik geloof dat het beter was dat ze is weggegaan. Ginny was geen goede moeder.’

‘Mmm. Het is inderdaad veel erger om een slechte moeder te hebben dan geen moeder.’

‘Daar ben ik het mee eens.’

Sylvia knikte terwijl ze nadacht. ‘Nou, ik kan maar beter teruggaan, ik moet een lastige scène schrijven. Ik zal eens nadenken over de puddingparade voor je.’

Ze zwaaide vrolijk en liep toen weer terug door de tuin met Snowflake op haar hielen.

Skye staarde haar na. Ze vond het vreemd dat Sylvia zo geïnteresseerd leek te zijn in Bea en Ginny, maar Sylvia’s hele carrière bestond wel uit het kijken naar mensen, de interactie, en om die vervolgens op te schrijven in haar verhalen. Skye wist dat ze deels

naar het hotel was gekomen om meer te weten te komen over de mensen die hier verbleven, en blijkbaar ook over het personeel.

Ze liep verder en zag toen het kleine dorp van Jewel Island voor haar liggen, met de felgekleurde huizen en winkels. Het dorp voelde aan als een gelukkige plaats. Vanaf hier kon ze helemaal tot Jade Harbour kijken, waar de veerboot alle toeristen naar het eiland bracht, vooral als het water hoog stond en de smalle brug niet begaanbaar was. Ze staarde naar de witte, donzige balletjes, waarvan ze wist dat het schapen en lammetjes in Amber Meadows waren. Ze kon zelfs Diamond River zien en Crystal Stream, die glinsterden in het zonlicht van het hoogste punt van het eiland tot aan de zee. Ze liep over de keienstraat naar het dorp, door de hoofdstraat waaraan een kleine bakkerij, groenteboer en andere hobbywinkeltjes zaten. Er waren veel toeristen in het dorp, die buiten de cafés zaten of bij winkeltjes naar binnen keken. Het gemoderniseerde hotel had het eiland ook zeker geholpen.

Ze liep naar Seamus' huis, witgeschilderd met een felrode deur, waar ze aanbelde. Een paar tellen later deed zijn vrouw Kathy open.

'Hallo Skye, wat leuk je te zien,' zei Kathy, die het blijkbaar niet vreemd vond dat Skye voor haar deur stond. Waarschijnlijk stonden er elke dag eilandbewoners op de stoep om Seamus om advies te vragen. Kathy deed een stap achteruit om Skye binnen te laten. 'Ik heb net wat limonade met rabarber gemaakt, wil je een glas?'

'O, dat klinkt lekker,' zei Skye, die naar binnen stapte. Ze was nog nooit eerder in hun huis geweest, maar er hing een gezellige sfeer. De muren waren geel geschilderd en er waren souvenirs en foto's van hun reizen rond de wereld.

'Seamus is achter. Waarom ga je niet vast naar hem toe en dan kom ik er zo aan met het drinken.'

Skye glimlachte en bedankte haar, voordat ze door de open terrasdeuren naar de tuin liep, waar Seamus wat bloemen aan het snoeien was. Skye wist niks van tuinieren af, maar gezien de potten

en muren die bedekt waren met planten en bloemen, vergde deze tuin nogal wat onderhoud.

‘Skye!’ Seamus zwaaide naar haar toen hij haar zag. ‘Ik wilde je net komen opzoeken. Dat scheelt me weer een tripje.’

‘Echt waar?’ vroeg Skye, die een grote, gele bloem aanraakte die heerlijk rook.

‘Ja, we hebben zoveel rabarber en ik weet niet wat we ermee moeten doen. Kathy heeft al wat jam en limonade gemaakt en ze is momenteel wat gin aan het maken, de rest stopt ze in mijn eten. Ik bedacht me dat je misschien wel wat zou willen voor je café.’

Skye lachte. ‘Nou, daar wilde ik het eigenlijk met je over hebben.’

‘O?’ Seamus gebaarde dat ze moest gaan zitten aan de grote, kleurrijke tafel met mozaïeken.

Skye ging zitten en Seamus nam tegenover haar plaats net toen Kathy met drie glazen rabarberlimonade aan kwam zetten. Er dreven ijsklontjes in de vorm van konijntjes in.

‘Let niet op de ijsklontjes,’ zei Kathy snel toen ze Skye zag glimlachen. ‘De kleinkinderen vinden ze geweldig en ik vergeet steeds om normale te maken.’

Seamus lachte. ‘Ze zegt dat ze voor de kinderen zijn, maar stiekem is Kathy gek op ze.’

Kathy wuifde zijn woorden weg.

‘Ik vind ze geweldig,’ zei Skye. ‘We zouden zulke dingen in mijn café moeten hebben.’ Ze nam een slokje van de limonade. ‘O, dit is heerlijk. Ik hou van de smaak van rabarber.’

‘Ik ook,’ zei Kathy. ‘Seamus is er alleen niet zo’n fan van.’

‘O, ik vind de smaak prima, ik hou er alleen niet van als het bij elke maaltijd komt. Gisteravond zat er rabarber in mijn kipstoofpot. Je dacht zeker dat ik dat niet zou merken?’

Kathy lachte. ‘Het is heel gezond voor je.’

‘En je hebt ook rabarbergin in het gebak gedaan.’

‘Ah, dat is mijn geheime ingrediënt,’ zei Kathy.

Seamus schudde liefdevol zijn hoofd.

Seamus' hond Chew Barker, een zwarte labrador die iets aan de zware kant was, kwam toen aangelopen en rook aan de tafel om te zien of er wat snacks waren. Toen hij niks vond, plofte hij naast Skye neer op de grond. Skye wreef over zijn oren.

Seamus richtte zich weer tot Skye. 'Waar wilde je het met ons over hebben?'

Ze glimlachte om het feit dat hij Kathy erbij betrokken, ook al was hij de burgemeester.

Skye vertelde over de puddingparade en wachtte op het moment dat ze zouden protesteren omdat het evenement al over twee weken zou moeten plaatsvinden.

'Wat een fantastisch idee,' zei Seamus. 'Ik heb al eens eerder over de puddingparade gehoord en ik geloof dat het belangrijk is om het verleden te eren. Er zijn zoveel van dit soort evenementen op het eiland geweest en de afgelopen jaren zijn er veel verloren gegaan. Je bent op het juiste moment gekomen. Kom even met me mee.'

Seamus stond op om terug het huis in te lopen en Skye volgde hem. Hij pakte een sleutelbos op en ze liepen naar buiten. Hij stak de weg over naar het kleine gemeentehuis dat omringd werd door gemaaid gras.

Hij opende de deur met een grote, zwarte sleutel en ze volgde hem naar binnen waar hij nog een deur opende van een soort voorraadkast.

Skye stapte naar binnen en het was net alsof ze een schatkamer was binnengelopen. De kerstlichtjes lagen er samen met de Halloweenversieringen en de lantaarns voor het aankomende lichtfestival. Er lagen vaandels en attributen van oude toneelstukken. Er stonden boeken die er zo oud uitzagen dat ze weleens in het victoriaanse tijdperk gepubliceerd konden zijn. Er stond een enorme slee (die overduidelijk was gebruikt door de kerstman), twee gouden tronen omlijnd door een paarse fluwelen stof (ook al

had Skye geen idee waar die voor waren), meerdere naaimachines, een platenspeler, een grammofoon en zelfs een spinnewiel.

‘Wow!’ zei Skye.

‘Het is een rotzooi, nietwaar? Ik ben de afgelopen dagen bezig geweest om het op te ruimen, dat probeer ik tenminste. Kathy wilde niet dat ik sommige dingen weggooid, zoals deze gekke ananas.’ Seamus hield een groot stuk plastic fruit vast. ‘Wat moeten we hier in hemelsnaam mee doen? Maar goed, dit is wat ik je wilde laten zien.’

Hij wees naar iets achter Skye en ze draaide zich om naar een soort goud geschilderde houten doos. Er zaten lange hendels op elke hoek als een soort grote brancard met gouden patroontjes op de zijkanten. Haar hart maakte een sprongetje.

‘Is dat het dienblad voor de taart?’

‘Ja, ik geloof dat ze daarmee de rabarbertaart het eiland rondroegen. Hij heeft misschien een likje verf nodig, maar ik geloof dat je hem nog best kunt gebruiken. Soms werd het dienblad gedragen door een wagen met een paard, maar dat was niet altijd zo.’

‘Dit is geweldig. Toen ik las over de parade en dat de taart werd rondgedragen op een groot gouden dienblad, vond ik dat bizar. Ik realiseerde me niet hoe groot hij echt was.’

‘Hij is erg indrukwekkend. Nou, Assepoester. Je hebt je rabarber en je paard en wagen,’ hij gebaarde naar het dienblad. ‘Het lijkt er dus op dat je naar het bal kunt gaan. Het enige wat je nu nog nodig hebt, is een taart die groot genoeg is voor dat ding.’

‘Gelukkig ken ik de perfecte man daarvoor.’